

Josep Igual

CIRC
DE PUCES

*XXXVIII Premi de Narrativa Curta
«25 d'abril» Vila de Benissa 2018*

V I E N A
E D I C I O N S

L'espera

Espera l'autocar que retorna, en el tram final, les filles d'un Erasmus. La ressaca és de les dures: anit, quan amb desgana es prenia la darrera al pub del barri, va esdevenir-se el miracle dels descreguts, i va anar a trobar-lo una ex, que encara li parlava de tard en tard.

Ha de canviar els pneumàtics del cotxe; ha de parar més cura dels moviments escaladors d'en López, a la secció de vendes de la feina; no acaba de refiar-se'n, de la reaparició de l'ex, i del seu relat de com l'ha enyorat.

Comença a plovisquejar, i surt d'una revolada de la mampara protectora de l'estació, i deixa que l'aigua li remulle el rostre.

No vol pensar com ha cremat el mig segle de vida. Ni repassar tots els absents que la vida o la mort han apartat del seu sender. Ni molt menys fer la llista de renunciés i marrades que l'han tornat tan amarg i tancat.

Es mulla i riu. Els altres pares i mares se'l miren. Fa un gir, com de ballarí cinematogràfic, i els ho fa saber: «Sí, sempre he tingut molt poc suc, però no s'espanten, fa molt que no mato a ningú, i ja vaig pagar per allò».

Inconscientment, alguns de la munió que espera l'autocar fan passetes instintives enrere i marquen més distància amb l'home grassonet que aixeca el cap pel tal que el plugim mig vaporós de la nit li remulle la cara.

Dos dies, dues nits

Ordenada i pulcra sempre, amb pituïtària aguda. Però de fa dos dies, dues nits, que no canvia els llençols del seu tàlem

d'estiu. Perviu una sentor al costat, habitualment buit, que li ha agradat especialment, i que pot ser que haja obert una porta incògnita en el mur uniforme dels darrers anys. Sap on ha d'adreçar les amorosides palpentes i cert conjur diàfan, per tal que l'accés es bade de bat a bat. No n'està segura del tot, però fa dos dies, dues nits, que li pareix que del costat buit s'eleva certa sentor, humana i vainilla, i que al compacte repeteix sense fi el disc d'un cantant que mai no li havia fet gaire el pes.

La sort nietzschiana

«Per què la gent s'enganxa a religions i sectes?», em pregunta amb un to de lament. No cal rumiar-ho gaire: «Perquè ofereixen consol», que li dic.

Després d'uns segons de callada amb la mirada baixa, engegà: «Ets un savi», amb els ulls histriònicament esbatanats. «Un encuriósit que s'ha mirat una mica el senyor Nietzsche; només un aprenent crònic.»

Que l'alemanyot que tustà de valent les religions fes aqueixa concessió tan justa posa valor afegit, no cal dir-ho, a l'anàlisi.

Pago el cafè, ell se'n va a l'escurabutxaques amb carilló cri-daner de campanetes i llumetes ataronjades, i amb tres manxades treu un premi que fa vessar un monedam a la safata de l'artefacte. Citar en nietzschia deu donar sort?

Minnie Mouse alliberada

La llenceria de l'engany a l'estenedor de la plana evidència. Altres afers cabdals —ressituar-se en el nou corrent, no quedar

a contrapeu— li distreuen la sumària domesticitat d'espills embafats i *aftershave* car com a encens tonificant del seu ego.

Minnie Mouse s'ha alliberat de rèmores velles. La dieta Flaubert reviu amb condons de sabors. Els llavis nous —cirurgia menor— extravien els alfabets acumulats. Els clivells guanyen gruix al mapa fatigat.

Vot trencat

«Potser és l'oasi que somnia tot el desert», va remugar l'ermità, tot trencant un vot de silenci de set anys.

Suor

Era al terrat d'un edifici molt alt. Parlava amb un amic. De sobte, apareixia una desconeguda que atansava una bicicleta blanca a la vora i la llançava al buit. Realitzada l'expeditiva operació, la desconeguda picava de mans i ballava. La noia vestia una brusa celeste lleugera que voleiava per l'airet.

Quan sonà el despertador estava amarat de suor. La veu greu de les notícies parlava d'un terratrèmol a Itàlia en el butlletí de les set.

Calfred en si bemoll

«Vull un calfred en si bemoll», digué el cantant al violoncellista. «Més que un calfred, el que necessites tu és una bona amorrada de supèrbia», pensà mentre enlairava l'arc i en deixava la punta entre els ullets emmarcats per unes ulleres ro-

dones de filferro. Posà el si bemoll major, fregà exactament igual que en el passatge en què el cantant manà parar. El cantant assentí amb els ulls tancats, amb gest de teatralitat exagerada. «Ara sí, ara sí.» Rere l'aparent màscara de jugador de pòquer del violoncel·lista s'endevinava una riota sonora.

Més feliç

—Hauries de ser més feliç.

—No soc gaire bo en matemàtiques.

—Per què et negues a ser feliç?

—No em pressiones.

I es va aixecar, es va penjar la bossa de cuir d'una revolda i va marxar. La copa del gintònic tenia la petja roig passió dels seus llavis.

A la pantalla de l'establiment, empat en el derbi basc. Però ell feia temps que no aconseguia empatar amb res.

Sembra

«Soc reumàtic», li confessà el paraigua parlant. Comprensiu, el jubilà i el plantà en una jardinera gran de bona terra negra, posant-lo a cobert a l'hivernacle, a tocar de la col·lecció de testos amb nines Barbie, també sembrades —algunes cap per avall— en bona terra negra, esponjosa. Per acollir-lo litúrgicament a la congregació li posà l'adagi d'Albinoni a l'estèreo.

Acció

Dos-cents violinistes orientals, en l'extrem sud del pont penjant, vivaldiejant frenèticament.

Dues-centes màquines de cosir automàtiques, amb dues-centes cosidores governant-les, abillades amb túniques de seda taronja.

Deu metrònoms i el micròfon amplificador i enregistrator al bell mig, que recull tot l'ambient, incloent-hi la remor del corrent fluvial.

Enviar, en acabant, el resultat a un bon traductor de llatí.

Se li va acudir l'acció en la migdiada. A l'hora del berenar la va descartar.

Mesura de totes les coses

Que estava contra el maltracte animal deia, enèrgic, una mica abans d'esclafar una mosca molesta en una ovació sumària.

L'home, mesura de totes les coses, deia el clàssic grec.

Neguit

Està neguitós. Dilluns va a una entrevista de feina. «No se m'ha de notar que estic desesperat», reitera, com un mantra remugat. Ha eliminat coses sospitoses, relacionades amb periodismes, artistalla i lletra, del currículum. Que no noten que és massa espavilat. Les quotidianes catàstrofes humiliants; el suc de rovell de les aixetes d'un sistema molt dur.

Avions de paper

Posa els peus damunt la taula, amb tants ajornaments acumulats a sobre, que sospesa si paga la pena posar-s'hi, si cap dels seus peritatges i respostes esmerçarà cap racó on poder badar innocentment sense pagar cap peatge desproporcionat.

Prova de recordar com feia els avions de paper en la seua arcàdia de secà, amb el full de cortesia d'un informe deformant. Envola l'artefacte elemental, però cau en barrina entre les seues sabates de vellut còmodes i la creixent apatia freda que el tenalla. Ja ningú posa crosses incondicionals a les seues fragilitats.

Darrer viatge

«Ja no tornes, aquest és el teu darrer viatge», deia que ho concretava el color de l'aura en el recompte de les reencarnacions. Ho anunciava amb la mà abandonada a frec d'entrecreix. No hi havia més remei que creure-la i aprofitar les propines del darrer viatge.

Bessó obscur

S'escapa per la gatera el bessó obscur. Presenta abruptes audàcies de suïcida quan va embriac de promeses esmolades de submons urgents. Li retorna la carcanada magolada, quan necessitaria potser el minuet calmós d'un fil de garbinet entre temples i certa resposta manyaga provisional. Li extravia papers i voluntats. Li desdibuixa els fonaments cada vegada, el bessó obscur, que no sap ni eliminar ni subjectar prou.